

Por - Antonio D. Lombardero.

Unha forma de educar baseada na transixencia extrema e no acopio de bens materiais sen ningunha clase de condicións constitúe o modelo formativo de un elevado número de alumnado, que entende de dereitos, pero non de deberes. Caprichosos, mimados e sobreprotexidos, os alumnos tiranos son a cara menos amable de un tipo de educación que nos envolve decidindo dar a espalda ó NON, a frustración e a imposición de límites. Profesores desbordados, pais e nais vítimas do capricho dos seus propios fillos saen a palestra dos medios de comunicación case que tódolos días. Durante o pasado ano 2005, as fiscalías de menores españolas tramitaron máis de 6.000 denuncias de pais e nais que sufriron agresións por parte dos seus propios fillos. Son tipos de conductas que nacen nos fogares desde os primeiros anos porque os educadores **deixan facer**, interpretando que estas situacións son lóxicas ante actitudes conflictivas da propia familia ou que son produto do descubrimento de novas etapas dentro do proceso evolutivo do propio neno.

Resulta paradóxico e desconcertante observar como certos proxenitores deciden acollerse ó modelo permisivo: “por non “*maltratar*” ó meu fillo baixo ningún pretexto, -dican-, terminan sendo “ *maltratados*” por eles”. (Enténdase *maltratar*, por educar con autoridade e firmeza).

Realmente a información que recibimos a diario cada vez nos insensibiliza máis. Nada ten importancia; nin o máis abxecto nin a máis crúa realidade. Todo se ve con normalidade. A sociedade encaixa todo coa máis estoica impasibilidade.

Diante deste feito pais, nais e educadores, en xeral, debemos asumir a **responsabilidade compartida** de educar; compartida entre o matrimonio, compartida cos profesores. Non podemos esquecernos de dar instrucións de uso para manexar a vida e indicarlles cómo respectarse a si mesmos e ós demais

Disciplina non é castigo ou esixencia desmesurada, senón orden que un mesmo aprende a impoñerse para salvagardar os dereitos dos demais e conseguir os seus propósitos obxectivos.

Educar na casa é educar no colexio. Resulta evidente que ningún neno ben educado se converte en ditador.

Non podemos esquecernos de dar instrucións de uso para manexar a vida e indicarlles cómo respectarse a si mesmos e ós demais. O modelo educativo e democrático respecta as normas, respecta os límites, respecta a convivencia, respecta os dereitos dos demais. Todo isto require educar en actitudes, para educar en valores; en valores de sacrificio e de renuncia e non deixarse ir polo camiño da comodidade.

Di un vello aforismo: “o que algo quere, algo lle costa”. Sen esforzo non se conseguen as cousas.

Educación e disciplina son as dúas caras da mesma moeda.

En clave educativa

Escrito por
Luns, 03 Xullo 2006 06:12

Antonio Díaz Lombardero, mestre de ensino primario